

ΕΛΕΝΑ ΑΚΡΙΤΑ

ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ
ΣΤΟ ΚΡΑΝΙΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Έλενα Ακρίτα – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2011

Έτος 1ης έκδοσης: 2011

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, γηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

c-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5372-3

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στ' ἀπλυτα, στ' ἀπλυτα, Ομέρ Βρυώνη	9
Ανθρώπινη δουλεία	13
Στις χαρές σας οι ανύπαντρες	17
Μαντάμ Λουσού	21
Η γυναίκα του διπλανού πλανήτη	25
Ανταύγειες	28
Σάββατο μεσημέρι....	32
Στα χρόνια του κενού	37
Χαρωπά...	41
ΚΑΙ Κωνσταντίνου ΚΑΙ Ελένης;	45
Γριά μ', γριά μ' λουλουδιασμένη	50
Μάνα είναι μόνο μία (και κάπι ψιλά)	54
Προεφηβικά...	58
Όταν ήμουνα μικρή...	61
Το σύνδρομο Βασιλάκη Καΐλα	65
Ημέρα γενεθλίων...	68
Χτυποκάρδια στο κρανίο	72
Ιερά Εξέτασις...	77

Μία ημέρα σαν τις άλλες...	81
Η στολή της δούλας	85
Θεσσαλονίκη 500 χιλιόμετρα...	88
Μια τετραμελής οικογένεια...	91
Αναζητώντας το χαμένο φόνο	95
Κι άμα πεινάσω, τηγανίζω κάνα αβγό...	99
Το γοργόν και... Harry έχει!	103
Έκθεση Ιδεών: «Οι Απόκριες»	107
Δευτέρα... πιο «Καθαρά» δεν γίνεται	111
Οι δύο όψεις μιας επετείου...	114
Πρωταπριλιά;	118
Το Πάσχα βγαίνει και σ' άλλα χρώματα;	122
Πρωτομαγιά με το σουγιά...	126
Σ' αγαπώ γιατί είσ' ωραία...	130
«Να μαστε πάλι εδώ... παρέα»	133
Παιδεία, παιδιά, παιδεμός...	137
Έκθεση: 17 Νοεμβρίου 1821	141
Δεν θα περάσει ο... Κιουταχής!	144
Των λέξεων οι χαμένες πατρίδες	148
Τηλε-διάλογοι...	151
Πλατινέ ή Πλατινή;	155
Απεργίες...	159
«ΟΧΙ» μεν αλλά...	163
Πέφτουν της βροχής οι στάλες	167
Τα Οκτωβριανά...	170
Οι χρήσιμοι ηλίθιοι	174
Διακοπές στην Κω	178

Στ' áπλυτα, στ' áπλυτα, Ομέρ Βρυώνη

ΜΕΛΕΝΕ ΠΕΓΚΥ, που βγαίνει από το «Κυριακή», και πονάει η μέση μου! Η μέση μου, η μέση μου πονάει, με σφάζει, με σκοτώνει. Το κρακ το áκουσα πρώτη φορά όταν éσκυψα να βγάλω τα áπλυτα της κόρης μου απ' τη βαλίτσα. Γιατί εμένα αυτό είναι το επάγγελμά μου. Άλλοι είναι γιατροί, άλλοι πυρηνικοί φυσικοί, άλλοι ελαιοχρωματιστές. Εγώ ανοίγω βαλίτσες, βάζω πλυμένα και βγάζω áπλυτα. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Γιατί εγώ τον θυμάμαι, ο εαυτός μου με ξέχασε, καλή του ώρα εκεί που είναι... Βγάζω áπλυτα. Τα πλένω. Τα σιδερώνω. Βάζω τα πλυμένα. Φεύγουν.

Γυρίζουν. Βγάζω áπλυτα. Τα πλένω. Τα σιδερώνω. Βάζω τα πλυμένα. Η μέση μου! Η μέση μου θα με πεθάνει, αν δεν τη σκοτώσω πρώτα εγώ!

Σ' αυτό το σπίτι όλοι λείπουν! Ο áντρας μου είναι εμπορικός αντιπρόσωπος – επισήμως. Ανεπισήμως έχει γκόμενα στον Δομοκό. Φεύγει, έρχεται, βάζω πλυμένα,

βγάζω άπλυτα. Ο γιος μου διορίστηκε στα Φιλιατρά, η κόρη μου σπουδάζει στα Γιάννενα, ο μπαμπάς μου ζει στην Αλεξανδρούπολη, η μάνα μου στην Καστοριά, γιατί της σπάει τα νεύρα ο μπαμπάς μου. Πέντε βαλίτσες άπλυτα. Γιατί εγώ δεν μετράω κεφάλια, σώβρακα μετράω!

Ρώτα με ό,τι θες! Ρώτα με για τα χρωματιστά, για τα ευαίσθητα, τα βαμβακερά, τα μάλλινα, τα παπούτσια, τις θερμοκρασίες, τα μαλακτικά, τα αποσκληρυντικά, τα απορρυπαντικά, τα υγρά, τις ταμπλέτες, τα λεκανάκια, τα μουλιάσματα, την πρόπλυση, το ξέπλυμα, το στύψιμο. Ό,τι θες ρώτα με, τις νικάω όλες! Πέντε βαλίτσες γεμάτες, ένα σπίτι άδειο! Άδεια, νέκρα, μούγγα! Ούτε στο φαράγγι της Σαμαριάς δεν κάνει τέτοιο αντίλαλο η φωνή σου!

Δεν έχω με ποιον να μιλήσω και μιλάω με τα άπλυτα. Η καλύτερή μου φίλη είναι μια μπλούζα φλοράλ, ωραιότατη. Σ' αυτήν ανοίγω την καρδιά μου, σ' αυτή λέω τον πόνο μου. Ιδανική ακροάτρια η φλοράλ, δεν με διακόπτει ποτέ! Προχτές πάλι είχα πιάσει ψιλή κουβέντα με ένα φανελάκι:

«Πού τον έκανες, βρε, εσύ το λεκέ από αίμα;» Ότι θα μου απαντήσει τώρα το φανελάκι «κόπηκα στο ξύρισμα! Τρελά πράγματα από τρελή γυναίκα! Τι περιμένεις όμως από άνθρωπο που τον βάφτισαν Κυριακή και τον φωνάζουν Πέγκυ; Ρώτησα μια φορά τη μάνα,

«Πώς βγαίνει το Πέγκυ από το Κυριακή;» «Κυριακή λέγαν την πεθερά μου και οι υπόλοιπες μέρες ήταν αγκαζέ!» Γιατί υπήρχε, βλέπεις, και το ενδεχόμενο να με φωνάζουν Πέμπτη! Από μουρλή μάνα τι περίμενες; Μουρλή κόρη που μιλάει στις σωβρακοφανέλες! Εδώ, λέμε, ήρθε υδραυλικός, μ' έπιασε επ' αυτοφώρω αγκαλιά με το κομπινεζόν και με πέρασε για φετιχίστρια! Τι να του πω εγώ τώρα του ξένου ανθρώπου; Πώς να του εξηγήσω για πέντε απόντες με πέντε βαλίτσες;

Μια ώρα τώρα κάθομαι και χαζεύω το καρό το μποξεράκι! Πού βρέθηκε μες στη μέση του διαδρόμου; Πώς το σκασε από το συρτάρι με τα εσώρουχα και διέσχισε το μισό σπίτι; Θα μου πεις, αντέχεται και το συρτάρι; Εγώ που είμαι κλειστοφοβική και μόλις δω ασανσέρ το πάω 10 ορόφους ποδαράτο, το καταλαβαίνω απόλυτα! Άλλα ειδικά αυτό το καρό το μποξεράκι έχει μια μελαγχολία. Πάντα καταχωνιασμένο στις γωνίες. Δέκα φορές βόλτα φέρνω τον κάδο του πλυντηρίου για να το ξετρυπώσω. Δεν είναι κοινωνικό και πολύ με πικραίνει... Να παίξει λίγο με τα άλλα μποξεράκια της ηλικίας του, να ερωτευτεί και καμιά κιλοτίτσα... Πάντα μόνο του, πάντα παραπεταμένο... Λες και το λένε Πέγκυ που βγαίνει απ' το Κυριακή...

ΜΕ ΛΕΝΕ ΠΕΓΚΥ που βγαίνει απ' το Κυριακή. Το επάγγελμά μου είναι να βγάζω άπλυτα από βαλίτσες ανθρώπων που δεν βλέπω ποτέ. Έχει μια σταθερότητα

αυτός ο κλάδος, μια σιγουριά. Πλημμύρες να γίνουν, σεισμοί, καταποντισμοί, πυρηνικά, εκλογές, λιτότητες, απεργίες, ανεργίες – το βρόμικο πάντα θα είναι βρόμικο. Πάντα θα θέλει πλύσιμο. Πάντα θα ξαναβρούμιζει. Με γαληνεύει αυτός ο αέναος κύκλος. Μοιάζει λίγο με το μαρτύριο του Σίσυφου, αλλά δεν βαριέσαι! Όλα μια συνήθεια είναι... Ακόμα και η μέση μου... Αυτός ο οξύς πόνος στη μέση μια συντροφιά είναι κι αυτός... Κάτι που μου θυμίζει πως είμαι ζωντανή...

*Με λένε Πέγκυ κι είμαι από τρελή γενιά
Χιλιάδες μάτια με κοιτούν από μακριά
Και μου μετράνε της ζωής μου τα κεριά...*

Ανθρώπινη δουλεία

ΣΗΜΕΡΑ ξύπνησα με στραβό μάτι. Όλα μου φαίνονται βουνό. Τα μικρά, τα καθημερινά, τα ασήμαντα. Αδύνατον να τα αντιμετωπίσω. Τον καφέ στην καφετιέρα. Αδύνατον να τον βάλω. Ντους και ντύσιμο. Αδύνατον! Τι ημερομηνία έχουμε σήμερα. Αδύνατον!

Μπλακ άουτ. Δεν λειτουργώ, δεν επικοινωνώ, δεν αποκωδικοποιώ. Πρέπει να πάρω μια αντιβίωση. Πάω στο ντουλάπι με τα φάρμακα, κάθομαι μες στη μέση σαν την ηλίθια. Γιατί είμαι εδώ; Δεν θυμάμαι! Χάπι; Α, ναι! Ανοίγω το φαρμακείο! Δισκία, αμπούλες, κολλύρια, αντισταμινικά, σιρόπια... Στήλη άλατος. Ποιο φάρμακο θέλω; Ποιο ψάχνω; Γιατί ήρθα εδώ που ήρθα; Τι πρόβλημα έχω; Τι με πονάει; Μέχρι να θυμηθώ τη ρημάδα την αντιβίωση, έρχεται η ώρα για την επόμενη δόση.

Έχω γεμίσει το γραφείο μου post it. Αυτά τα μικρά κίτρινα χαρτάκια που τα κολλάς για να σου υπενθυμίζουν τη ζωή σου: Πού τηλεφωνείς, τι λες, πού πας, τι επι-

διορθώνεις, πότε τηλεφωνείς στο σχολείο του παιδιού, πότε το καθαριστήριο, πότε η δόση των ασφαλίστρων, πότε η τράπεζα. Τέλειωσε το γάλα, φρυγανιές δεν έχουμε, πάτους για τα παπούτσια να πάρω.

Μια φίλη με πρόβλημα που σε χρειάζεται δίπλα της – κι αυτή ακόμα έγινε post it. Κι αυτήν ακόμα την κρέμασα στον τοίχο. Κι αυτήν ακόμα φοβήθηκα μην την ξεχάσω... «Να μην ξεχάσω γάλα, φρυγανιές κι ανθρώπινη επικοινωνία!»

Ξέρω! Ούτε η πρώτη είμαι, ούτε η τελευταία. Όλοι μας, εξουθενωμένοι άνθρωποι, διαλυμένοι. Άλλού πατάμε, αλλού βρισκόμαστε. Βήματα που σέρνονται, βλέμματα που σέρνονται, λέξεις που σέρνονται... Χωρίς αποστολέα... χωρίς παραλήπτη... Με βλέπω. Μας βλέπω.

Κι ύστερα πέφτω στις διαφημίσεις. Στα τηλεοπτικά σποτ μιας «άλλης ζωής»: Όλοι ξεκούραστοι, φράπες που μόλις σηκώθηκαν από τον τέλειο οκτάωρο ύπνο. Κομψοί, γοητευτικοί, γελαστοί. Οικογένειες που δεν τσακώνονται ποτέ. Ζευγάρια μες στα μέλια και τα σιρόπια. Γυναίκες που φτιάχνουν το πρόγευμα των παιδιών –άγριο χάραμα αυτό τώρα– ντυμένες και μακιγιαρισμένες στην εντέλεια. (Τι διάολο, με ισόβιο τατουάζ το έχουνε αυτές το κραγιόν;)

Άνθρωποι που το σωστό προϊόν δίνει νόημα στη ζωή τους: Αυτοκίνητο, ξεβουλωτικό λεκάνης, σερβιετάκι, γιαούρτι – ειδικά το γιαούρτι... Έτσι και φας το σωστό

γιαούρτι με τα σωστά λιπαρά, κρατάς στην παλάμη σου το μυστικό της ευτυχίας. Κάτι παραπάνω ξέρουν η γιαγιά με τον εγγονό που το μοιράζονται. Κι εκμηδενίζουν έτσι το χάσμα των γενεών!

Και οι λεκέδες από σοκολάτα στου παιδιού τα ρούχα. Τα 'πλυνες, τα σιδέρωσες, του τα φόρεσες τσίλικα, τα έκανε σκατά. Η μάνα η κανονική εκνευρίζεται, αγχώνεται, θυμώνει. Η μάνα η διαφημιστική χαμογελάει. Χαϊδολογάει το «νοικιασμένο» βλαστάρι της! Με καλή καρδιά και το σωστό απορρυπαντικό όλα αντιμετωπίζονται.

Ε, λοιπόν, σας έχω νέα, κορίτσια: Υπάρχουν λεκέδες που δεν βγαίνουν με κανένα απορρυπαντικό!

Οι άνθρωποι των διαφημίσεων δεν έχουν πονοκέφαλο, δόσεις να πληρώσουν, έξωση να αντιμετωπίσουν. Ο άντρας τους δεν έχει γκόμενα. Το παιδί τους αριστούχο. Η πεθερά τους τις λατρεύει. (Αγκαλιά στον καναπέ, μοιράζονται τα σοκολατάκια!) Ο ουρανός ανέφελος, ο ήλιος λάμπει! Δεν υπάρχουν καιρικά φαινόμενα και μετεωρόλογοι. Μόνο γλέντια, χαρές, παραλίες, τέλεια σπιτικά, τέλειες οικογένειες! Τέλεια ζωή!

Σήμερα, ξύπνησα με στραβό μάτι. Θέλω να σπάσω το καντράν της τηλεόρασης. Να χυμήξω μέσα στην οθόνη. Να γίνω μια εργαζόμενη μητέρα – σαν αυτές στις διαφημίσεις. Θέλω το παιδί μου να γίνει ένα αγοράκι – σαν αυτά των διαφημίσεων. Δεν θέλω τη σάρκα και το αίμα, τον πόνο και το αδιέξοδο, την αγωνία και τη μο-

ναξιά. Θέλω το γιο μου με σοκολατένιο μπλουζάκι κι εγώ απίκο στο πλυντήριο!

Θέλω το παιδί μου κι εγώ να γίνουμε διαφήμιση. Πάρε φόρα, Παύλο, πηδάμε στο κενό! Πάρε φόρα, αγόρι μου, και κράτα με σφιχτά απ' το χέρι!